

Rafael Matesanz, director de la Organización Nacional de Trasplantes:

«Tenemos un sistema que es bueno, bonito y barato y, de momento, aguanta bien»

Juan Mari Arzak, cocinero español:

«Antes de morir, comería unos huevos con pimientos del piquillo»

EL VISOR

Las protestas islamistas en El Cairo

Las manifestaciones de los partidarios del depuesto presidente Mursi contra el Ejército derivaron ayer en disturbios en el centro de El Cairo, lo que aleja aún más las posibilidades de una eventual reconciliación.

DE REBOT

Colaboran en esta sección: Joan F. López Casanovas, Josep Mª Llauradó, Llorenç Capellà, Pere Antoni Pons, Guillem Frontera, Melcior Comes

L'etern peronisme

JOSEP M. LLAURADÓ

En les eleccions primàries argentines del passat diumenge es votaren llistes de precandidats a 127 escons nacionals i 24 senadors, i els resultats han sorprès alguns observadors europeus perquè per exemple a Buenos Aires el 80 % dels vots van ser per als peronistes. El peronisme és indefinible per a tothom que tingui menys de seixanta anys, allà i aquí, però el que és del tot incomprensible és que dels molts i diversos partits peronistes alguns es de-

claren aferrissats partidaris de l'actual govern de Cristina Fernández i altres enemics declarats.

Els diferents partits peronistes (Frente Renovador, Frente Para la Victoria, Unidos por la Libertad y el Trabajo, Unión con Fe, Compromiso Federal, PASO, Nuevo Encuentro, PRO...) podem semblar el passat, perquè el populista Perón morí el 1974, però en realitat són el futur: magmàtics i indeblement provisionals, contradictoris i desproveïts de qualse-

vol ideologia clara, funcionen com a ressorts personals per accedir al poder i són bàsicament instruments publicitaris que paguen (i molt bé) alguns selectes empleats per fer impossible qualsevol reforma significativa i per a què duguin els seus dirigents al poder. L'única diferència és que allà, a l'Argentina, gairebé tots els partits són «peronistes», mentre que aquí gairebé tots els partits són «polítics».

Agermanades les dues capçaleres

JORGE BELLO

Trobo molt interessant la notícia que ahir es feia pública: els dos diaris de Menorca arriben a un acord per tal d'integrar-se en un de sol, i constituir d'aquesta manera un diari únic, més eficient, més plural, més potent, cosa de tots, casa de tothom. És evident que la dificultat dels temps moderns obliga a unir les forces, la qual cosa obliga al seu torn a enfortir els lligams que de manera natural ens fan germans. Celebro aquesta unió, aquest agermanament, perquè estic segur que en sortirem guanyant, ens durà una nova perspectiva, i és això el que ara Menorca necessita.

La perspectiva d'unir i fusionar les dues capçaleres menorquines convida a recordar la unió de dues capçaleres emblemàtiques: *Avui* i *El Punt*. El resultat d'aquesta fusió ha estat prou bo, i ens demostra un cop més que la fortlesa rau en allò que és complementari, i que en conseqüència es complementa. I que la raó viu en allò que suma, en allò que afegeix. Sumar punts de vista, afegir punts de vista a una mateixa qüestió és enriquir-la, és fer-la més forta.

Complementar les parts que són complementàries, i fer-ne una de més completa, és una bona eina per superar les difi-

cultats del moment, que no són poques ni són flaques. En aquell moment, *El Punt* i *Avui* van fusionar-se en un periòdic més interessant que cadascú per separat.

El diari *Avui* va començar el 23 d'abril de 1976. D'entrada va rebre el recolzament explícit de bona part de la comunitat de parla catalana, tant la gent del carrer com el col·lectiu que hom diu intel·lectuals: escriptors, periodistes, pintors, assagistes, professors, etc. El diari *El Punt* va començar poc després, a Girona, el 24 de febrer de 1979. D'esperit gironí, i més comarcal que *l'Avui*, *El Punt* també ha estat un periòdic de referència en català.

Les dificultats econòmiques, però, que ara afecten molts periòdics, siguin petits, siguin grossos, van afectar *l'Avui* de manera precoç, i llavors *El Punt* el va comprar el 27 de novembre de 2009. Poc després, el 31 de juliol de 2011, ambdós van fusionar-se en una mateixa capçalera, que n'integra el nom i fins i tot la tipografia en una denominació comuna: *El Punt Avui*, que ara té una tirada diària de 54.000 exemplars i 600.000 lectors a Internet. S'ha de reconèixer que l'empresa ha hagut d'afrontar problemes econòmics i laborals importants.

El Punt Avui és ara una referència obligada en periodisme de bona qualitat, referència d'àmbit sobre tot local, en la llengua natural del país, i amb la col·laboració de nombroses firmes.

Perquè ja les tenen d'origen, la fusió de

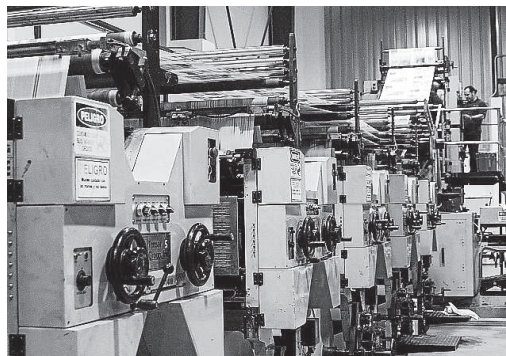
gents, que són enriquidores precisament perquè són diferents. És una mena d'àgora heterogènia, un gresol.

I conservarà una característica que ja tenen les dues per separat: el bilingüisme. Aquest és un fet diferencial que cal remarcar: si dues llengües s'hi parlen, en dues llengües s'hi ha d'escriure.

Però no tot serà flors i violes. El personal de la nova capçalera haurà d'esforçar-se per assegurar i mantenir la pluralitat de les opinions, haurà de garantir l'objectivitat de la informació. En aquests temps en què sembla que la metida és la norma, la veritat ha d'ésser l'únic argument.

Un periòdic és feina de periodistes, entre d'altres, però és alhora patrimoni dels lectors. Per aquest motiu, els nou gestors hauran d'assumir el repte de conservar el diari local com el més llegit de la comunitat. D'aquesta manera sabran que hom se'n refia i que, per tant, s'ha de continuar en la mateixa línia.

Tot plegat em permeto de felicitar les dues empreses que es fusionen: vet aquí la meva enhorabona. Però res us regalo. Més aviat us encoratojo a fer la feina ben feta, i a demostrar-ho cada dia, cada dia. Salut!

les capçaleres menorquines tindrà aquestes característiques de bon periodisme d'àmbit sobre tot local, però també nacional i internacional, i la col·laboració de nombroses firmes locals i o no gaire llunyanes. Hem d'observar que el periòdic modern és més que un mitjà informatiu: és una taula d'opinió on han de trobar espai les opinions diferents, fins i tot diver-

del Tinent d'Alcalde responsable d'aquesta qüestió del 5 de juny de 2013.

Com pot veure, Sr. Director, la legislació ens empara amb suficiència, les autoritats ho han previst tot i si tenim algun tipus de molèstia, és segur que no és per manca de normativa.

El problema és tan simple que l'argumentació no entraña cap dificultat. Normalment no és la intensitat de l'enrenou el que ens molesta, almanco ara.

És simplement l'enrenou emès en hores no autoritzades. El nostre problema és que el titular de la concessió del bar del pati del Claustre del Carme no compleix, i l'autoritat municipal no el i fa complir, amb

cap de les normes i molt especialment amb la disposició del Tinent d'Alcalde que diu textualment que, no pot tenir música més enllà de les 12 de la nit. És així de simple, a les 12 de la nit de qualsevol dia s'ha d'haver acabat qualsevol emissió de música per fluixeta que sigui. Idò aquesta acció tan simple no es produeix i la música sona fins a les 3 o les 4 de la matinada amb la particularitat que l'enrenou va creixent a mida que avança la nit, impedit el nostre descans.

Avui hem decidit que la via del diàleg i l'enteniment ja no donarà més fruits que vistos els resultats, han estat ben magres. Avui hem decidit que obrirem la via de la defensa legal dels nostres drets i del

compliment de les ordenances i la normativa reguladora.

GRÀCIA RIBALAI GA BRIONES MAÓ

Masificació en la playa de Son Bou

Desde hace treinta años soy usuaria de la playa de Son Bou, de Alaior, donde desde hace tiempo se viene registrando una gran masificación de embarcaciones (yates, lanchas, motos náuticas, etc) en la zona de bañistas de Atalis, Alaior.

Tras realizar varias llamadas al 112 Emergencias -yo, y varios usuarios más- alertando del peligro que eso supone para los bañistas, se

me dice que esa zona está autorizada para que las embarcaciones hagan lo que quieran (fondar en la orilla, colocar lanchas sobre la arena, circular a motor entre bañistas, etc) cosa que no entiendo por el peligro que eso supone para la seguridad de las personas, independientemente de la más ímima imagen que da de una isla que se vende como tranquila. También quiero agradecer públicamente el comportamiento de los socorristas de Son Bou que siempre han intentado poner orden recibiendo solo insultos, pitidos y abucheos de algunos de los «educados» navegantes.

ROSALIA GUILLAUMET COLL MAHÓN

CARTAS AL DIRECTOR

»Viene de la página anterior

Els enrenous en l'àmbit urbà estan regulats per una llei estatal la Llei 37/2003, de 17 de novembre, del Ruido. Una llei autonòmica la llei 1/2007, de 16 de març contra la contaminació acústica de les Illes Balears. Una ordenança municipal, l'Ordenança para la protecció de l'atmosfera davant la contaminació per sorolls i vibracions aprovada el 10 d'octubre de 2001. I una disposició